

Улицитѣ прѣпълнени съ народѣ, коля и коне. Турцитѣ били прѣслѣдвали бѣгавшитѣ съ щикове, ятагани и пушечни гърмежи.

Улицитѣ сж били покрити съ мъртви тѣла и ранени. Мнозина отъ жителитѣ, които се криали по таванитѣ на къщата и зимницитѣ, сж станали жертва на пламъцитѣ. Другитѣ сж биле избити отъ Турцитѣ като, прѣдварително, женитѣ и дѣвойкитѣ сж били подвъргвани на поругания. . . . Тука, въ Стара—Загора, сж станали жертва на пламъцитѣ и на турскитѣ звѣрства до 10 хиляди невинни Българи . . . . А ония, които успѣли да излѣзатъ отъ града, бѣха гонени отъ Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ, като диви звѣрове, и немилостиво унищожавани. Ний съ Штабсъ-Капитанъ Поповъ глѣдахме, какъ Черкезитѣ пристигаха своитѣ жертви и ги съсичаха . . .

Минахме рѣката и влѣзохме въ тѣснината. Тукъ пакъ не по малко грозни картини.

— Уфъ! та още ли?! Трѣбва челоуѣкъ да има нерви, като вжжя, дебели, за да може да понесе всичкитѣ ужасни впечатления добити отъ кървавия този день, си мисляхъ азъ.

Наистина, тукъ не се лѣеше кръвъ, не се чуваха прѣдсмъртнитѣ хъркания на умирающитѣ, тукъ не царуваше грозната смъртъ, но при все това сценитѣ бѣха сърдцераздиращи. . . .

Въ тѣснината бѣше такава навалица и бъркотия, щото на човѣка отъ глѣданието само му се завиваше свѣтъ. Мжже, жени, дѣца, войници ранени, отъ ранитѣ на които се лѣеше кръвъ по камънитѣ и пѣтя, коля, натоварени съ домашни потрѣби, на които насаждали дѣца и ранени войници и граждани, коне, катъри, едни отъ тѣхъ натоварени съ дрѣхы, а на други възседнали жени, старци и дѣца, — всичко това, размѣшано, се движи напредъ, като лава.

Плачоветѣ на женитѣ, писъцитѣ на дѣцата, виковетѣ и охканията на раненитѣ, муканието и ревѣтъ на оплашенитѣ животни, скърцанието на колата, — всичко това се бѣ слѣло въ единъ адски шумъ, който зловѣщо се носеше по цѣлата тѣснина, като правеше